

Délibáb

II.

Egy hosszú pillanatig undorodva nézett farkasszemet a lándzsája hegyén rángatózó, visító változánnal. Aztán Szarisza teljes erőből meglendítette a fegyvert, és nekicsapta a nála könnyebb lényt egy ház falának.

Mintha csak egy légytetemet törölt volna le a patájáról.

- Ne maradjatok le! – kiáltott hátra a társainak, ahogy leereszkedett a földre. A levegőben túl sok figyelmet vont magára.

Most a meglepetés volt az egyetlen ütköztetőjük.

Kár, hogy ezt az ellenség már kiélezte – az egész város ellen.

Szarisza nem tudta pontosan, mi történt. Pár perce még a kávéházban kortyolta a kávéját, amikor Marius meteorként vágódott be az ajtón.

- Megtámadtak minket... megtámadták a várost! – kiáltotta idegesen. Jó ideje ismerte, de még soha nem látta ilyennek a szürke csődört.

Sokéves rutinja mégsem volt hiába. Az első döbbenetét lerázva villámgyorsan magára öltötte a páncélját és fegyverét. A többiek nem sokkal maradtak le mögötte.

- Nem pónik, bár olyan az alakjuk, mint nekünk – tette hozzá Marius. – Feketék. Rovarak. Repülnek. Egy egész raj van odakint.

A kanca érezte, hogy az adrenalin szétárad a testében.

Ez az én pillanatom. Nem veheti el tőlem senki.

Mialatt a hátsó űrök felzárkóztak hozzá, a hadnagyban elkezdett formálódni a nyilvánvaló kérdés.

- Hol van a hercegnő?

- A főnököd esküvőjén, ha elfelejtetted volna. – felelte egy rosszmájú hang a háta mögül.

Szarisza majdnem felugrott meglepetésében, amikor egy szürke unikornis előlépett az árnyakból.

- Mirázs! – ismert rá a csatamágusra évekkel ezelőttről. – Kiderítettél valamit?

- Csapatunk harcban állnak – jelentette az egyszarvú – a nap a helyén van. Még.

- Még? – kérdezte Szarisza és Tercio egyszerre.

Mirázs vállat vont.

- A bogarak máris bekerítették a palotát és az űrség nagy részét el is vágta tőle. Hamarosan bejuthatnak.

Hát persze! Annak az idiotának muszáj volt egy „nemes gesztussal” kimenőt adni mára mindnyájunknak! Most megnézheti magát! Szarisza dühödten fújta egyet.

Aztán komor arccal fordult a többiekhez.

- Kötelességünk megvédeni Celesztiát. Irány a palota!

- Szarisza...

- *Ez parancs.*

Tercio újra ellenkezni akart, de végül győztek a beidegződései.

- Igen... asszonyom.

- Prodromosz megy előre – mutatott a hadnagy az ötödik, türelmetlenül várakozó katonára. –

Marius fedezi a hátunkat. Tercio és Mirázs, ti mellettem maradtok. Indulás!

Más esetben aligha parancsolhatott volna az utóbbinak, de mindenki eltemette kétségeit, ahogy elindultak célpontjuk felé.

Canterlot utcáin elszabadult a pokol.

A városban szétszóródott királyi Őrök négy-öt fős csoportokba verődve próbálták felvenni a harcot a hatalmas számban beözönlő ellenséggel szemben. A támadók azonban mind repültek, így néhány ellenálló góc szemernyit sem lassította le a főerejüket. Szarisza is jól tudta ezt, ezért ügyet sem vetve a harcolókra, eszelősen folytatta vágóját a palota-negyed felé. A kanca szíve elszorult a sikátorokban meghúzódó, életükért reszkető családok láttán, de nem állhatott meg. Így is túl sok időt veszített. Néhány változány a szerencsését kísértve megpróbált az útjukba állni, ám a tapasztalt fegyverforgatók gyorsan levágták őket.

- Mindjárt ott vagyunk... - mondta, inkább csak magának.

Az utolsó előtti utcába befordulva azonban földbe gyökerezett a lábuk.

Valóságos mészárszékbe botlottak. Huszonöt-harminc királyi Őr és vagy tucatnyi változány friss holtteste hevert a kövezeten. Úgy tűnt, más egységek is megpróbáltak áttörni, de a túlerő végül felmorzsolta őket.

Szarisza megállt egy felismerhetetlenségig tépett, harapott katonánál. Megérintette; a test meg el sem kezdett kihűlni.

Úgy tűnik, vele végeztek utoljára. Ki lehetett? Díszes kardja, amit még holtában is szorongatott, ismerősnek tűnt...

Jeges borzongás futott végig a gerincén. *Nem lehet...*

Gyorsan megfordította, hogy láthassa az arcát.

Kataprakt volt az.

A kanca hátrahőkölt.

Az Őrség előző kapitánya, akinek a parancsnoksága alatt töltötte Szarisza szolgálati ideje nagy részét, egyszerűen meghalt.

Könnyeket várt, de csak izzadságcseppek csorogtak le az arcán. Megremegett, majd egész testében reszketni kezdett. Életében talán először mindenestül eluralkodott rajta a pánik. Mintha csak most esett volna le teljes egészében, hogy mi történik körülötte.

Máris elkéstünk.

Csak állt ott, képtelenül arra, hogy elfordítsa a tekintetét a hullárról.

- Hadnagy!

Alig jutott el hozzá a szó, de mégis kirázta kábultságából. Nehézkesen pillantott a hang irányába.

Tercio szemei feszülten villogtak, ám az arca kifejezéstelen maradt, mint ahogy neki kellett volna. A fiú máris kezdett túlnőni rajta.

- Mik a parancsai?

- Én... - vissza kellett térnie a jelenbe. Nem történhet meg ez vele!

Tétován nézett csapata többi tagjára.

Prodromosz izzott a haragtól. A felderítő még túl fiatal és heves volt ahhoz, hogy megérintse a halál jege.

Marius már meg sem próbálta leplezni rosszullétét a szétszaggatott hullák láttán, és már javában öklendezett.

Mirázs azonban látszólag egykedvűen bámulta a vérontást. Csak egy futó pillantást vetett Katapraktra, majd csendesen megszólalt:

- Döntenie kell. Most.

Szarisza újra a holttestre nézett.

Kétségbeesetten próbált valamit, bármit keresni, amiben most megkapaszkodhatott. Amiből erőt meríthetett.

Egy kósza emlékfoszlány szökött kábult elméjébe.

Mind fél a haláltól, aki nem Őrült. – mondta egyszer neki Kataprakt. *De ha elég erős vagy, legyőzheted ezt a félelmet. Ha nem... még akkor is képes vagy fegyvert kovácsolni belőle.*

- Tovább... - A kanca fogai megcsikordultak, tekintetébe lassan visszatért az elszántság. – Tovább!

Azzal elvágatott a palota irányába.

A csapata néhány pillanat múlva szó nélkül követte.

A félkör alakú lépcsősorok között gyilkos küzdelem folyt. A királyi Őrök nagy része már halott volt, valószínűleg az elmúlt percekben estek el. A változányok épp az utolsó védőkkel végeztek, amikor megérkeztek.

Meglepő módon nem tettek kísérletet a kapu a betörésére; amit megpillantották őket, a legalább nyolcszoros túlerőben lévő ellenség lassan megindult feléjük.

- Mirázs, tüzet!

Az egyszarvú bólintott, majd lehunyta a szemét.

- Számolj hatig.... - mormolta.

Tercio és Marius harci állásba helyezkedtek, míg Prodromosz a levegőbe szökkent, hogy ott találkozzon a támadókkal.

Szarisza gyorsan lerakta a fegyverét, és elővett két kisebb dárdát, amit még a fegyverraktárból hozott el.

Egy.

Alig néhány szívdobbanásnyi ideje maradt a célzásra; ahogy a változányok harminc lábnyi távolságba értek, gyors egymásután elhajította mindkettőt. Az első halálos volt, míg a másik keresztül hatolt egy hártyás szárnyon, a földre küldve a célpontot.

Kettő.

Néhányuk mágikus sugarakat lőtt feléje válaszul... de a lövedékek már csak a pegazus hűlt helyén csapódtak be.

Immár a föld felett lebegve, Szarisza leszegte a fejét, és olyan gyorsasággal, ami még őt magát is meglepte, egyenesen nekirepült a kiszemelt célpontjának, elkábítva azt. A legtöbb

változányt meglepte az agresszív manőver, néhány gyorsabb egyed viszont tétozás nélkül feléje fordult.

Három.

Ám még Ők is lassúnak bizonyultak. Lándzsájával egy villámgyors száznyolcvan fokos fordulatot téve Invictus félrecapta Őket. Ketten hátulról próbálták megközelíteni, ám egy aransárga villanással később halálra sebzetten hullottak alá.

Prodromosz sem lopta a napot.

Négy.

Messze nem olyan gyorsak, mint egy pegazus! – döbrent rá. Csak ki kell manővereznem Őket!

Máris mozgásba lendült, a talaj felé véve vette az irányt, ahogy rovarok nagy része üldözbe vette. A szeme sarkából látta, hogy már a két földön maradt Őrre is rámentek néhányan.

Öt.

A mágikus lövedékek esőként záporoztak rá, ám a páncélja gond nélkül felfogta az inkább savszerű lövéseket. Szarisza megengedett magának egy önelégült mosolyt.

Aztán átlőtték a szárnyát.

A sikoly még a saját szájából is idegenül hangzott, mialatt menthetetlenül közeledett a föld felé. Félszárnnyal verdesve sikerült csontrepesztő becsapódás helyett egy esetlen bukfencsel földet érnie.

A változányok keselyűk módjára köröztek felette.

Hat.

Mirázs szarvából gigantikus lángcsóva csapott ki, azonnali hátrálásra készítette a ellenséget. Az unikornis gondosan ügyelt rá, hogy a szellemtűz véletlenül se érjen el senkit, különben rögtön lelepleződött volna.

Végre! A hadnagy gyorsan befutott az varázslat védelme alá. Elismerően biccentett Mirázs felé; az illúzió olyan hőt árasztott magából, ami még Őt is megtévesztette.

- Fél percnél nem tudom tovább fenntartani - suttogta fáradt hangon az egyszarvú. –
Igyekeznünk kell!

- Rendben. – nyugtázta Szarisza. - Előre a bejáráthoz!

Aztán szitkozódva megtorpant, ahogy rádöbrent, hogy a sérült szárnyával nem képes tartani a lándzsát. Kelletlenül felemelte hát a mellső lábát.

- Korrekció. – mondta fogcsikorgatva – Utánam a bejáráthoz!

Három lábon mozogva átlagosan negyedéve csökken a sebességünk. – idéződött fel benne egy ki tudja, hány évvel ezelőtt tanult adat.

Kényszerűen kiverte a fejéből a számokat, és arra kezdett koncentrálni hogy biztonságban odaérjenek mind a... négyen?

- Prodromosz! – kiáltotta. – Mit csinálsz?!

- Esélyt adok nektek, azt csinálom! – ordított vissza a felderítő, akit tucatnyi változány fogott gyűrűbe a levegőben. - Ne várjatok rám!

Továbbvágattak.

A raj nagy része tisztos távolságból követte Őket; még mindig nem merték magukat kitenni a tűznek, noha Mirázs ereje már láthatóan hanyatlani kezdett. Beérték, azzal, hogy mágiával bombázták a csapatot – egyelőre eredménytelenül.

- Tercio, balról! – hangzott egy figyelmeztető kiáltás a menetet záró Mariustól. Az egyik hallatlanul merész lény talajközben repülve próbálta megközelíteni Őket. Már majdnem rávetette magát a mágusra, amikor az előtte haladó zászlós egy elegáns hátsó dőféssel felnyársalta, majd ugyanazzal a lendülettel ki is húzta belőle a fegyvert. Még csak nem is lassított.

A hadnagy agya közben sebesen pörgött azon, hogyan tudnák megvédeni az épületet. Abban reménykedett, hogy még néhány egységnek sikerült meghúznia magát odabent, és együttes erővel visszaverhetik a támadókat.

Ebben a pillanatban Mirázs felnyögött, és a lángcsóva elenyészett.

A változányok azonnal megindultak.

Szarisza, kelletlenül ugyan, de eldobta a lándzsáját, hogy gyorsabban mozoghasson. Az életösztön mindannyiukat eszelős gyorsaságra sarkallta, ám a lelkük mélyén jól tudták, hogy immár nem léphetnek be biztonságban a palotába.

Hacsak valamelyikük nem marad le.

Marius számot vetett az esélyekkel, és úgy döntött, nem menekül tovább. Lassan megállt és szembenézett a pusztító fekete örvénnyel, ami egyenesen feléje tartott.

Egy pillanatra az egész testét megfagyasztotta a halál hideg érintése.

Aztán az élet lángja keresztültört a dermedtségen, és Marius rettentő csatakiáltással rohamra indult.

A hangra hátrapillantva Szarisza még láthatta, ahogy a gyilkos tenger egy pillanatra megtört a csődör előtt... csak hogy aztán rögtön magába ölelje.

Ég veled, barátom...

Nem volt idő a gyászra.

Mialatt Marius fájdalomművöltései lassan elhaltak mögöttünk, a három túlélő végre elérte az ajtót.

Édes Celesztiára, csak ne legyen bereteszelve! Megrántotta a kilincset.

Bejövök! – kiáltotta, arra a valószínű esetre, ha a bentiek fegyvereket szegeztek a kijáráshoz, és gyorsan kinyitotta az ajtót.

Bent súlyos csend honolt.

A násznép kör alakban foglalt helyet a terem közepén, hadifoglyok módjára. Fenygető külsejű változányok őrizték őket, gondoskodva róla, hogy egyikük se műveljen semmi ostobaságot.

Messzebb tőlük, az oltárnál, ketten álltak.

Kádencia nem vett tudomást a jelenlétéről; üres szemeivel kifejezéstelenül bámult a semmibe.

Mellette a változányok vezetője volt; Celesztia-nagyságú szörnyeteg, aki csodálkozva méregette Szariszát a tekintetével.

A vőlegénynek nyoma sem volt.

A kinti rovarok nem törtek be az épületbe... mert az már az övék volt!

Utoljára a mennyezetről lelógó furcsa, bábszerű képződményre villant a tekintete, amiben mintha egy póni küzdött volna a szabadulásért.

Fehér szőr...

Világos, többszínű sörény...

Szarv...

Szárnyak.

Nem.

Eltelt egy pillanat.

- Miért hoztad őket ide? – kérdezte végül a lény.

- A fiatalabbik jól fog szolgálni – felelte Mirázs, miközben egy test tompa puffanása hallatszott Szarisza háta mögül. – Ami a derék hadnagyot illeti...

Szarisza felnyögött, aztán már csak kábultan nézte a szügyéből kiálló lándzsafejet, amit olyan erővel vágta bele, hogy a bemeneti és kimeneti nyíláson is áthasította a páncélzatát.

- Ő többet és rosszabbat érdemelt.

A maradék erejét összeszedve a pegazus hátrafordult, hogy szembenézhesen Mirázzsal...

...csak hogy egy újabb változányt találjon a helyén.

- Miért??? – a haldokló lassan térdre esett.

- Akárki lehetett volna. De tudod... - felelte elgondolkodva az alakváltó – talán nem véletlen, hogy ismét találkoztunk. Azt hiszem, ezt látnod kellett a halálod előtt. – A hangja lassan távolodni kezdett. – Te oly vakon hittél Equestriában...

A szeme sarkából még látta, ahogyan Tercio testét kivonszolták az épületből. Rövid kardja kirepült a hüvelyéből, lassan a levegőbe emelkedett, és megállt a hadnagy feje fölött.

- Azt hitted talán, hogy az Invictusok országa örökre fennmarad majd?

- Nem... - suttogta erőtlenül a Szarisza. – Csak addig... ameddig Ő.

- Akkor igazad volt.

A penge lesújtott.

Iszonyatos erőhullám söpört végig a termen, messzire repítve a változányt fegyverével együtt, ám meglepő módon érintetlenül hagyva őt.

Ebből a látószögéből nem láthatta, de Szarisza megérezte a sötét alikornis közeledtét.

- Luna hercegnő! – kiáltotta Chrysalis gúnyosan. – Elkésett a menyegzőről, attól tartok.

Az Éj Úrnője megvetően felhorkant.

- Már legyőztelek egyszer, szukafattyá. Ezúttal nem érted jövék. - Szánakozva pillantott a haldokló pegazusra.

- Követtem az emlék szabályait, ez minden – mondta inkább csak magának.

- Mi? – szaladt ki egyszerre a hadnagy és a királynő száján...

Ébredj.

Szarisza izzadságban fürödve ült fel ágyában, azonnal veszélyforrásokat keresve.

Sehol semmi; egyedül volt a szobában.

A szobájában.

Ahogy a légzése lassan visszatért a normális ütembe, egy sóhajtással visszatért a fekvőhelyére.

Ez is a betegség része – mondták, akik megvizsgálták hónapokkal ezelőtt. A rémálomszerű emlékképek olyan gyakran jöttek, hogy néha már Szarisza valóságérzékét fenyegették.

De ő állta a sarat.

Visszautasította a terápiát. Maga sem volt benne biztos, miért tette. Büszkeségből? Dacból? Életuntságból?

Egy biztos; már nem volt az, aki valaha, és fogalma sem volt, hogyan lépjen tovább az életével.

Ezek a gondolatok futottak át újra és újra fején, amikor hirtelen ismét fel kellett ülnie.

Az álom... valami megváltozott benne – döbbsent rá. Mi is történt? Az ébredést követő pár percben mindig kimegy a póni fejéből...

Luna.

Ha nem tudta volna jobban, Szarisza esküdni mert volna, hogy az álma egyik szereplője önállósította magát, és... felébresztette őt?

Különös.